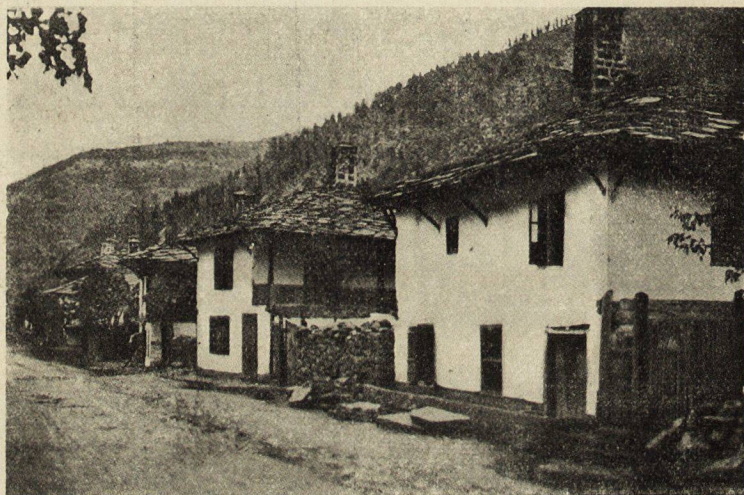

всѣко сръдновѣковно поселищно подреждане така и при него се констатира липсата на динамични оси, които да се изтъкват на пръвъ планъ като естетична градоустройствена цѣль; това което наблюдаваме въ новитѣ поселища отъ XIX вѣкъ, и възприето като културно наследство отъ старо античния свѣтъ. До като въ последнитѣ доминантитѣ сж отъ динамиченъ характеръ — улицата — при сръдновѣковието господствующитѣ елементи изразяватъ статическия принципъ — тоя на неподвижността и покоя. Въ такива поселища, като господствующъ елементъ се очертава известенъ пунктъ, къмъ който всичко наоколо се пригажда и подрежда. Тоя мотивъ е винаги монументаленъ и като такъвъ действа съ своята вертикална ось. Такъвъ монументъ въ нашето

Обр. 151. — Улица въ с. Гложене — тетевенско.
Улична и дворишна регулация приложена.

село е църквата съ своя площадъ: първата като монументъ развита и действаща въ своята вертикална ось и вториятъ като пространство (дадено посрѣдствомъ границитѣ образувани отъ обикалящитѣ я сгради) сжщо лишено отъ всѣкаква динамичность: и двата действащи само съ своя покой.

Този покой, който е най-типичното за сръдновѣковното поселище съ своитѣ безмълвно, и самотно стоящи сгради, при все че на гъсто застроени, поради липсата на всѣкакъвъ континуитетъ въ хоризонтална посока, апатично обикалятъ централния мотивъ на поселището. Последниятъ, както и всѣка сграда за себе си, е изолирана отъ хоризонталното и ориентиранъ изключително въ своята вертикална ось. Това